

Mohai V. Lajos

Ahonnán a hársfák illata kiragadt

*Ahonnán a hársfák illata kiragadt,
annyi idő múltán is elér a galambok
röpte, elrejtett szívdobbanás mind.
Csillagfény az udvari kútra veti árnyát,*

*a múlt lakhelye gyöngyöző hársfák
zenéje, az éjszaka serpenyőjében
lámpák olvadó pelyhe, maradék élet,
szüntelen hazatérés. Búcsúra készen.*

Panasztöredékek

(Eszmélés)

*Az első száraz levél a nyarat morzsolja,
a rönkök aljára ködmadarak ülnek;
érzékeny részünkből lenyes a múlás,
árnyékujjak írják az öröklétünk.*

(Tegnapai fájdalmaink)

*Törékeny madárszó kelti a reggelt;
hajunkba friss szél markol, elolvadt
a hó. Levettjük tegnapi fájdalmainkat,
a ködbolyhok fészke kiürül.*

(Egyetlen éj, csillagfürtök)

*Terhétől hajló tűlevél-ágról
kő-madárraj rebben el,
időnként a templom falára
csillagfürtöket lehel.*

*A titokra várni kell még,
a Hold hajfonata aláhull,
hozzánk a felejtés szól
az árnyak tompa zajából.*

*Katedrálüvegről angyal
néz ránk, szeme jóság-jelvény;
Isten vívódik magában;
nekünk a csillagfürt rejtvény.*

(Sebhely)

*Halottaink nélkül feledés
a múltból minden sebhely.
Amitől az emlékezet fél,
szétporlik, nem ragyog fel.*

A curriculum vitae-ciklusból

Keresnivalónk nincs már

*Az a kései ős rozsdahalálban
fuldokol, keresnivalónk nincs
már, a gyümölcstetemek terhétől
meggörnyedt a föld. Szanaszét*

*madárijesztők csontváza; huzatos
mezők korbácsolják a gerlék
tollpihéit, pajták didergő viharlámpái
körül köd cihája; az utolsó őszi*

*esték marása a gyermekkor arconásán;
mindenki szedelődzködik; csak a
városszéli angyalsereg ne maradjon
magára.*

Kölyökkéz-fészke a széncinkéknek

*Kölyökkéz-fészke a széncinkéknek,
orgonafejek szendergése az ég
vánkosán, mondják, a madarak
visszatérése jót jelent, ajtónkon*

*tavaszkopogtat, a szív edénye
jóssággal telik; kanász kolompjára
ébred a legelő, a bükkösben párját
leli bika és ünő. A nyugalom és*

*békesség fizetsége nehéz, hiába
kölyökkéz-fészke cinkéknek;
a halál öröknaptára
orgonahullásban pörgeti lapjait.*

A palakék égre lámpák lobbantak

*A palakék égre lámpák lobbantak,
a vascilinderek alól bogarak pattogtak
szanaszét; izzó platniról a tűz-gömböcskék
világító csillag-serege; az eszmélés*

*ideje jött el, alkonyugarak ezüstcsíkjába
torkollt minden út eleje, az ősz
zsírkréta-fénye odaragadt; a kőkereszt
festékét olvadó hólé mosta le, a kertek*

*esőjét hollókárogás dagasztotta;
érlelte a felnőttkor gyümölcsét a
világ: higgadtan rajzolt angyal-címereket
az éjszaka homokjába.*

A madárfészekek halálélménye kimerít

*Kocsonyásodni kezdtek a szilvaszemek.
Az alvadó fény csontszilánkjai diólevelekről
hullanak, november hidegvágója alatt
jön a hó; a padlások zaja lassan*

*elcsendesedik. Föladták a tél csomagját,
mindent ellep a fehér, mélyre süpped a
lábnyom, a madárfészekek halálélménye
kimerít. Magányos ablakokra zárul az éj,*

*a kamrákba kitett agyagedényre Hold ül;
november hidegvágója alatt jön a hó,
az angyalokra várunk, szeretet-töredékre,
menedékül.*